C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Bilance_valecneho_tazeni_hejtmana_Alserbacha.PDB

PDB Name: Bilance válečného tažení hejtma
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.6.2004
Modification Date: 9.6.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bilance válečného tažení hejtmana Alserbacha

Jaroslav Hašek

Šestnáctého června ráno vylézal pan hejtman Alserbach ze svého brlohu v zákopech s těžkou hlavou. Vykročiv do zákopů, spustil dle svého zvyku: "Psi, prasata, prase, pse, prase, pse," ale zarazil se okamžitě.

Jeho hlas zněl nějak smutně a divně do nezvyklého ticha. Slunce stálo již vysoko, ale podivné ticho rozprostřelo se v zákopech.

Hejtman Alserbach shledal, že zákopy jsou prázdné a pusté. Kolem válely se ručnice, bodáky v pochvách, zavazadla, houně a všude, kam se podíváš, poseto nevystřílenými patronami. Nahoře byly zákopy zdupány a celek dělal dojem na hejtmana, že zde není všechno v pořádku.

Za jednou traversou ležela mrtvola kaprála Franka, který tak dobře uměl kopat vojáky. Frank měl ještě v ruce revolver a v sobě rakouský bodák, aby nebylo pochyby, kdo ho tak pěkně připíchl k zemi.

Hejtman Alserbach se zamyslil. Měl tak těžkou hlavu po včerejšku a nějak pomalu mohl myslet. Jakási prázdnota byla pod tou holou lebkou.

Včera byly narozeniny arciknížete Bedřicha. Mužstvu se přečetl zvláštní rozkaz, že u příležitosti narozenin sluší vzpomenouti všech hrdinských skutků divise. Mužstvo dostalo rum a pro pány důstojníky došel jamajský rum.

Pak dal hejtman Alserbach ještě uvázati nenáviděného Pavlíčka, poněvadž ten při čtení onoho zvláštního rozkazu rozehnal se rukou po vose, která mu chtěla sednouti na nos.

Byl to vůbec jeden krásný den na frontě, ozářený vzpomínkami na slavné narozeniny a rumem.

V osm hodin večer hejtman Alserbach slyšel nějakou kanonádu. To měl již v sobě půldruhé láhve rumu.

V devět hodin večer poručil zpívat: "Ich hatt´ einen Kameraden..." a střílet salvy proti ruským zákopům. V deset hodin viděl již myši a přetrhl telefonní vedení u aparátu, když se mu drát zapletl mezi nohy.

Za chvíli na to mu šlápl jeho sluha ve tmě na ruku, ale to již hejtmana Alserbacha neprobudilo. Spal jako dřevo, obrácený obličejem do slámy.

A na konec tohle rozčarování, slunce vysoko na obloze a zákopy prázdné a k zemi připíchnutý kaprál Frank.

Pomalu tomu začínal rozuměti, neboť věděl, že takové případy se na vojně mohou stát. Nepřítel obejde posice a sebere všechno do zajetí.

"Himlhergot," odplivl si do toho příšerného ticha hejtman Alserbach, "jsem to kus vola, tohle mně jenom vysvětlete, jak to je možné. Vždyť já jsem se svým batalionem v reservních štelunkách?"

Nikdo mu neodpovídal, jen celé okolí mlčky přisvědčovalo, že dnes je možné všechno.

Hejtman Alserbach vylezl ze zákopů a velice ho znepokojil ten velký klid v celém okolí.

V zadu za ním hořela vesnice a jen kdes v dáli bylo slyšeti temné výbuchy granátů.

Stál tu v celém kraji jako jediný representant šedivé uniformy. Všude kolem po návrších, v předu i v zadu prolínaly se kolem kolony Rusů, všude ty ruské uniformy.

A hejtman Alserbach vycítil, že je spolknut v tom přívalu a mimoděk dal ruce nahoru.

Měl nejvyšší čas. Na pokraji březového háje se objevila kozácká hlídka.

Když k němu přijeli, velice se divil, proč ho nevezmou s sebou a nedoprovázejí. Porozuměl, že o něho nestojí a že má jíti ku předu sám. Ať jde jen rovně za nosem. Tam už najde etapní komando. Máme v plenu čtyři generály a hejtman to nic není, pro takovou nulu není třeba se vracet, on dojde sám.

Hejtman Alserbach šel jako stroj. Šel rozsáhlou rovinou s březovými háji. Tou rovinou před ním měla kdysi jíti armáda rakouská. A k tomu vítězství měl přidat kapku energie i jeho batalion.

A nyní jde jeho batalion do zajetí a on se za ním vleče zničeně sám a sám.

A kolem něho šly ruské pluky, jelo dělostřelectvo a nikdo si ho nevšímá.

Teprve u jedné vesnice dal se s ním do hovoru nějaký zajatý Maďar, který se také někde opozdil. Nerozuměl ani slova, co mu povídá. Poručil mu, aby držel hubu, načež Maďar řekl: "Nem tudom" a brebentil dál.

A zas šel sám, neboť Maďar dal se do žebrání mezi tábořícími ruskými pěšáky.

V jakési úžlabině u silnice narazil hejtman na tlupu zajatých říšských Němců, kteří tam odpočívali. Tam musel se k nim přidati a Prušáci ho uvítali slovy: "Wir kennen unsere Oesterreicher - my známe své Rakušáky".

Po cestě slyšel od nich samé hezké věci. Prušáci svalovali všechnu vinu na Rakousko a když jim hejtman Alserbach řekl, že oni tohle všechno začali, podíval se jeden gardista na něho tak hrozně, až hejtman umlkl.

Pak byl pomalu večer a přišli do jedné vesnice, kde hejtmana Alserbacha odvedli na etapní komando k výslechu. Živou mocí nemohl si vzpomenouti, který pluk ještě byl na levo od něho v reservě. Řekli mu, že dvacátý pátý. Podivil se, jak to všechno ví, a omluvil se svou opilostí.

Řekli mu také, že zajatý jeho batalion spí po stodolách ve vesnici a že ho odvedou k jeho lidem.

A tak setkal se opět hejtman Alserbach s nenáviděným Pavlíčkem, kterého včera nechal uvázat.

Hejtman Alserbach, když uviděl ve stodole opět své lidi, cítil, že všechno s něho padá, co ho učinilo trudnomyslným po celý den.

"Psi, prasata, prase, pse, prase, pse," zařval podle svého zvyku do stodoly, kde jeho lidi ještě nespali.

Otevřenými vraty prolínalo tam světlo měsíce, ve kterém vyvstal před panem hejtmanem ze slámy pěšák Pavlíček. A hejtman Alserbach ucítil náhle ránu a zjistil, že dostal jednu přes hubu, na to druhou, třetí.

Byly to velkolepé facky. V těch fackách bylo všechno, jimi snažil se Pavlíček odplatit vše to, co zakoušel od hejtmana na pochodu s maršovým batalionem od Samboru až po Bukovinu.

A z čista jasna zvedali se i ostatní, jeden po druhém, přicházeli, mlasklo to a zas se ukládali mlčky do slámy.

Jen Kamnoušek, z jedenácté setniny, když dal hejtmanovi dvě přes hubu, řekl: "Gott strafe England".

To byla totiž oblíbená věta pana hejtmana.

Hejtman Alserbach tak byl tím vším ohromen, že ještě chvíli čekal, zdali nedostane ještě jednu a když již nic nepadlo, tiše odešel ze stodoly.

Tváře mu velkolepě nabíhaly a on nebyl schopen myšlenky, co se to vlastně stalo, jen nejasně si uvědomoval, že to s Rakouskem praská, když hejtman nemůže strčit hlavu do stodoly, aby mu jeho vlastní vojáci nenabili.

Později při prohlídce našli u hejtmana Alserbacha zápisník s touto poznámkou:

"16. června 1916, Bartodějov. Dostal jsem od Pavlíčka, Knura, Kosaly, Haláska po 3 fackách. Kríbler, Vezna, Hulata, Robes, Moučka, Syrák, Kopolecký mně dali po 2 fackách, Khol, Barák, Bezděha,

Brabec, Spatenka, Dlouhý, Řehák, Záturecký, Zykán po jedné. Ostatní mužstvo mne nefackovalo, poněvadž leželo v jiných stodolách."

A to byla bilance válečného tažení hejtmana Alserbacha.